

Àlex Bosch

Prematur

82 DIES ENTRE LA FOSCOR I L'ESPERANÇA

PREMATUR

© 2020 Àlex Bosch

© Sol Quiñonez Torres, per la foto de portada

© 9 Grup Editorial, per l'edició
Angle Editorial
c. Mallorca, 314, 1r 2a B
08037 Barcelona
T. 93 363 08 23
www.angleeditorial.com
angle@angleeditorial.com

Primera edició: novembre de 2020

ISBN: 978-84-18197-29-1

DL B 19042-2020

Imprès a Romanyà Valls, SA

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre,
ni la incorporació a un sistema informàtic,
ni la transmissió en cap forma ni per cap mitjà,
sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes,
sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright.

Àlex Bosch

PREMATUR

82 dies entre la foscor i l'esperança

Als meus pares, Ana i Esteve

Aquesta història no és amable, ni bonica.
Comença com el que és, un malson.

SETMANES

Setmana 24

Podríem pensar que el malson arrenca un dijous a primera hora del matí, el 8 de març del 2012 per ser exactes. Però les històries no sempre tenen un inici clar, ho saps, i el d'aquesta història el podries situar dues setmanes abans. La matinada del divendres 24 de febrer del 2012. Un soroll et desperta. És fosc. Matinada. Hi ha llum al passadís. D'allà ve el soroll. És ella. Alguna cosa tragina i no són hores. Et preocupa que es desperti. Que la teva filla de cinc anys es desperti per la llum i el soroll. No entens la necessitat de tenir el llum del passadís encès a aquesta hora inconcreta de la matinada. Et destapes. T'incorpores i seus al límit del llit. El cos calent, el cap endormiscat. Et fregues els ulls. Què passa? Ho dius quan la veus entrar a l'habitació. Et sorprèn que a aquella hora estigui fregant. Penses en una fuga d'aigua, fa un mes la rentadora va fallar i va haver-hi un mullader. Concretes la pregunta. Què ha passat? Ella, amb la cara desencaixada, et mira, et diu no ho sé, però és un no ho sé que et desperta de cop. Es toca la panxa i esbufega. Pensava que m'havia pixat, diu, però ho he mullat tot. I afegeix, tinc pèrdues. A vegades la vida t'atropella sense avisar. Et passa per sobre. Hospital. Urgències.

I la nena? Què fem amb la nena? Ja s'està vestint, amb pànic als ulls. Als ulls de tots dos. Perquè tots dos sabeu que alguna cosa no va bé, que tenir pèrdues als cinc mesos d'embaràs no deu voler dir res de bo. Amb la Clàudia no va passar. La Clàudia és la nena que dorm a l'habitació del costat. És la nena que ara es desperta i diu alguna cosa. Hi vas i mires que torni a dormir, tot i que ets la persona menys indicada per intentar calmar algú altre. Ella ja s'ha vestit. Diu que agafa un taxi. Són les 4 de la que fins ara és la pitjor matinada de la teva vida. Marxa, tanca la porta de casa i es fa el buit. El pis envasat al buit, fred, gelat. Ets al passadís, amb els llums oberts i el cor tancat, petrificat. Tanques el llum, vas a la seva habitació i li fas un petó. Dorm tranquil·la, menteixes. Sents el motor de l'ascensor al forat de l'escala. No hauria de marxar sola, penses, però hi ha la Clàudia. Camines fins a la cuina, però el teu cap i el teu cos estan separats, no són al mateix lloc, i aquesta és una sensació que a partir d'ara et serà habitual. Ha vingut per instal·lar-se dins teu. Obres l'aixeta. L'aigua cau a raig i omple de soroll aquesta matinada buida. Gairebé les 5. Absurdament penses que has de dormir. Penses en la feina de l'endemà i el despertador que sonarà a les 8. En una roda de premsa del conseller Lluís Recoder a l'estació de Provença que has de cobrir per a la ràdio on treballes. Una obligació que et semblava tan propera fa unes hores com llunyana és ara.

Tornes al llit, però no dormiràs. És impossible. Intentes imaginar-la. Imaginar què està fent. Imagines que creua la ciutat deserta en un taxi que la porta fins al Sagrat Cor, l'hospital on va néixer la Clàudia en un mes de febrer com aquest però de fa cinc anys. Intentes imaginar-la amb molta concreció. Les parets blanques, els boxs, les cortines dels

boxs, una bata verdosa, un parell d'infermeres amb cara de son, un metge de guàrdia, una llitera de pell fosca, un armari blanc de vidres translúcids, estris metàl·lics, llum de fluorescent... Ho imagines amb detall per tenir la sensació que ets amb ella, que l'acompanyes, que no està sola. Penses i saps que és el final. Avortament és l'única paraula que et ronda el cap i, de totes les paraules que saps, és l'única que no vols que et vingui al cap. No. Ahir mateix li vas sentir el cor. El doctor passava l'ecògraf, empastifat amb aquell gel, per sobre de la panxa corbada de la Marta amb rutinària alegria. Tot perfecte, va dir. Li va passar la mà afectuosament per sobre de la pell de sota el melic i amb un somriure sincer va dir posat cremes antiestries, que tens la panxa molt bonica. La Marta va somriure incòmodament. A la pantalla, l'última imatge congelada del Roger en blanc i negre. El vas mirar com es miren sempre les ecografies, com si fossin una realitat externa, com si el bebè fos allà i no a la panxa de la teva dona. Avui anirem a veure el Roger, havia dit la Marta al matí després de deixar la Clàudia a l'escola. Com si el Roger fos a la consulta del metge, com si només fos una imatge en blanc i negre impossible de desxifrar i el soroll d'un cor que et sembla massa accelerat.

No dorms. Tens aquests pensaments circulars mentre mires el telèfon sobre la tauleta, mentre esperes desesperadament que prengui vida, s'encengui. Ho fa quan són pràcticament les 6. Un whatsapp. Aquí no em poden atendre, em porten en ambulància a la Maternitat. I el nen?, escrius. No ho sé, li he sentit el cor.

Et relaxes, però és un miratge que es desfà amb el següent missatge. He trencat aigües. Comptes, tornes a comptar. Són uns comptes que no tens massa clars. Tampoc vas

portar massa bé això de comptar les setmanes d'embaràs en el cas de la Clàudia. Són una mica més de cinc mesos, això segur, i fas el que tothom diu que no s'ha de fer: mirar per internet. Tens una app instal·lada a l'iPhone per seguir l'embaràs. L'actives i busques la resposta a una pregunta que mai t'havies plantejat: sobreviurà? La resposta depèn de la setmana d'embaràs i no tens clar en quina setmana esteu. Creus que és la 23 o la 24, o potser la 25. L'aplicació diu que en la setmana 25 algun bebè se'n surt, però amb molta ajuda. Plores. Plores perquè ella està tota sola, perquè la Clàudia dorm a l'habitació del costat sense saber que potser s'haurà d'enfrontar a una mala notícia, la pitjor...

Setmana 24

La despertes desitjant que no et preguntis per la mare, tot i que ja has assajat la interpretació d'una mentida. Obre els ulls i et somriu. És el somriure de sempre quan es desperta, però per a tu avui és diferent. Mires de no plorar. Li prepares la rutina del matí. El telèfon. Un altre whatsapp. Mires la seva foto de perfil. Mirant a càmera, somrient, quan li feies una fotografia aquell dia a Sant Pau de Segúries. M'estan fent proves. El nen sembla que està bé. Han de descartar una possible infecció. Truques a en Quim, a la feina. Hi tens prou confiança. Parles amb frases curtes, no vols donar més detalls. Avises que avisin que no hi aniràs. La Clàudia s'acaba de vestir, li poses l'abric. Fa fred. Sortiu aparentant normalitat. Ha preguntat per ella i li has mentit. Acaba de fer cinc anys i no ha estirat el fil, no ha fet preguntes que poguessin posar contra les cordes la teva mentida. La deixes a l'escola esquivant la presència d'altres pares, sobretot dels que et coneixen. No vols veure ningú. Et topes de cara amb la Fàtima, mare d'una nena de la classe de la teva filla. Només fa un parell de cursos que us coneixeu però pots dir que sou amics. Et mira. Ho descobreix. Les dones tenen un sisè sentit. Què passa?, t'ha preguntat. L'has apartat de

l'embús de pares, avis i cangurs traginant nens. T'adones que necessites explicar-ho i l'hi expliques. Quan comences a plorar, t'abraça. Et diu que tot anirà bé, però saps que no en té ni idea, com tu. Se li humitegen els ulls.

Pares un taxi. No vols que sigui un taxista xerraire. Li dius que et porti a l'hospital de la Maternitat. Et pregunta si vas a veure un bebè. Mires per la finestreta. El cel és gris. Els arbres d'aquest tros de la Via Augusta estan despullats de fulles. Li dius que no, mirant de sonar gairebé desagradable. A vegades les preguntes més inofensives et foraden l'estómac.

Et deixa al costat de l'entrada, al carrer que separa la Maternitat de la part del darrere de l'hotel Princesa Sofia. Quan ets fora t'adones que és la primera vegada que entres en aquest hospital. Travesses l'aparcament de la Maternitat. No saps ben bé on has d'anar. Passes la porta giratòria. A la dreta hi ha la recepció. Demanes per la Marta, els dius que hi ha arribat de matinada, d'urgències. Respirs fort, perquè el trajecte des del taxi fins a aquest taulell l'has fet corrent. El batec del cor anava per una banda i la respiració per una altra i ara davant del taulell miren de sincronitzar-se. La dona de la bata blanca et mira amb un deix de pena. A partir d'ara t'hauràs d'acostumar a la compassió dels altres. Entres en una sala diàfana plena de cadires, gires a la dreta. Hi ha una porta de vidre lacat i un cartell: sala de parts. S'obre automàticament i en surt una infermera amb bata i pantalons de color verd fosc, de quiròfan. Hi entres, però no saps on vas. La del deix de pena t'ha dit que preguntessis un cop a dins. Al fons del passadís una altra infermera et mira. Alguna cosa t'ha vist. T'assenyala un box de la dreta. És allà. Asseguda al límit d'una llitera. Les mans

juntes sobre els genolls. Porta una bata d'hospital. Et mira, estén els braços i ploreu. Té els ulls inflats. Entre sanglots t'explica tot el que li han fet. Les mostres de sang, l'amniocentesi, les corretges. També t'explica que li han punxat corticosteroides per accelerar la maduració dels pulmons del nen. Ni t'imagines tot el que li ha passat pel cap. Et pregunta per la Clàudia. Diu que no podia deixar de pensar en ella. Com està el nen? Quines possibilitats té? L'hi preguntes. Encongeix les espatlles, gira el cap, mira cap a un lloc inconcret de la sala i repeteix moltes vegades no ho sé, al principi clarament, després entremig dels plors. Li agafes la mà, li passes el braç per sobre de les espatlles i comences a pensar què li pots dir que la reconforti. No se t'acut res, només estrènyer-li la mà més fort.

Una infermera us diu que us porten a un altre box, que hi estareu més tranquils abans no us portin a l'habitació. És una estança ampla, de sostres alts. Hi ha dues finestres enormes molt alçades; tant, que només veus les fulles dels arbres del parc del darrere i el cel ennuvolat. És una planta baixa, però la posició d'aquelles finestres fa que tinguis la sensació de ser en un soterrani. La teva presència l'ha calmada, s'adorm. Et fixes que té molt poca panxa. Que no té la forma arrodonida que tenia quan el metge li feia l'ecografia ahir. Li passes la mà per sobre sense arribar a tocar-l'hi, mentre penses en ell com si no fos allà, com si continués a la imatge en blanc i negre de l'ecògraf. El dolor era això.

Setmana 24

Travesseu la sala d'espera per on has entrat fa unes hores. Li agafes la mà. Està estirada en una llitera. Ascensor. Planta 2. Habitació 40. Hi ha una altra parella al darrere de la cortina que separa els dos llits. Hauries desitjat no compartir habitació. No en aquests moments. La fan estirar en el mateix moment que una noia es presenta com la doctora. La prejudges. Penses, massa jove, potser més que tu. T'explica la situació.

Setmana 24. Bossa trencada. Té poc líquid amniòtic, però suficient. Hem de comprovar si hi ha infecció, i si n'hi hagués començaríem tractament. Mirarem que aguanti dins. L'ideal seria que s'hi estigués fins a la setmana 31 i aleshores provocaríem el part. Ara mateix tindria poques possibilitats de sobreviure. De moment, repòs absolut, completament estirada. Continuaràs perdent líquid, sempre, fins al part, però per sort el nen en genera una mica amb l'orina. També us informa, com qui segueix un qüestionari policial, que encara esteu en termini d'avortar. Teniu preguntes? Totes, dius. En tens mil però només t'interessa la resposta d'una. Se'n sortirà? Ho haurem d'anar mirant, encara és massa d'hora, la intenció és que pugui arribar a la setmana 31 i treure'l.

Hem d'estar-nos a l'hospital fins a la setmana 31? Fas el càlcul mental i et surten set setmanes. Si tot està bé estareu una primera setmana aquí, després podreu estar a casa fent repòs absolut i a partir de la setmana 28 ja t'ingressariem fins a la setmana 31. Ha contestat a les preguntes i abans de marxar ha tocat el genoll a la Marta i ha serrat els llavis. Hi ha alguna cosa en el seu posat que té forma de núvol de tempesta. Ella torna a plorar, però ara hi ha un matís en el seu plor, com si no fos fruit d'un dolor puntual, com si assumís que el dolor serà llarg i que caldrà paciència. Comences a tenir més preguntes però la doctora, massa jove, ja no hi és. Comences a pensar que això ho canvia tot, que el que t'està passant ho canvia tot. Condiciona tot el que facis els pròxims dies i setmanes. Mesos. El telèfon s'il·lumina amb l'entrada d'un nou missatge de WhatsApp. El mires. És de la Valèria, una amiga que també està embarassada. El llegeixes. En Max ja ha nascut. Som molt feliços. Tots tres som a la Dexeus. A un centenar de metres, però tan lluny.

Setmana 24

Hi ha un munt de soroll de fons. Has entrat en una fase espantadissa. De fet, qualsevol soroll t'espanta, el sents com a definitiu. Fa estona que esteu en silenci. Has mirat el sostre buscant respostes. En algun moment us heu creuat les mirades amb incomoditat. Encara és d'hora. Per fi en parleu. Què fem? T'ofereixes a trucar als seus pares i als teus. A la teva mare l'enganxes a la carretera. Ahir va marxar a Girona i ara acompanya el tiet a fer-se unes proves a la Guttmann, a Badalona. El teu tiet és minusvàlid, tot i que ni a tu ni a ell us agrada aquesta paraula. Al cotxe hi van ells dos i el teu padrí, que és el més petit dels tres germans. L'hi expliques. Mesures les paraules. Procures ser tan fred i objectiu com ho ha sigut la doctora. De fet, pràcticament li copies el discurs. Setmana 24. Bossa trencada. Té poc líquid amniòtic, però suficient. Han de comprovar si hi ha infecció, i si n'hi hagués començarien tractament. Miraran que aguantis dins. L'ideal seria que s'hi estigués fins a la setmana 31 i aleshores provocarien el part. Li estalvies allò de les poques probabilitats de supervivència si nasqués ara. De moment, repòs absolut, completament estirada. Però la teva mare no porta bé el control de les emocions i

de seguida comença a plorar i pregunta pel nen. Li dius que de moment està bé, però ella creu que li amagues alguna cosa, que li vols estalviar el patiment. De fons sents el teu tiet que diu què passa? Ho pregunta diverses vegades, alterat pel plor de la teva mare. Penges i truques al pare. Està passejant els gossos. Ho encaixa en silenci. I tu, com estàs?, et pregunta. D'alguna manera agraeixes que et preguntí per tu, tot i que ara mateix ets el menys important en aquesta història. Tu..., tu encara ho estàs intentant encaixar. Després venen ells, els pares d'ella. Ells saben gestionar aquestes coses, donen suport i pateixen en solitud. No ploren però se'ls posen els ulls vidriosos. Ho has vist altres vegades, així que te'ls imagines patint, però cap a dins. Volen parlar amb ella, però els dius que dorm.

Surts fora. De sobte necessites respirar. Sortir de l'entorn malaltís i anòmal que és un hospital. Necessites sortir i tornar a entrar. Ho fas. Mires el mòbil. Per un moment estàs temptat de fer el que faries habitualment, donar un cop d'ull al Twitter i al Facebook, però seria absurd. Penses en com t'afectarà això. Si has d'anar a la feina, si seràs capaç d'anar a treballar mentre la Marta és allà al llit comptant els dies, les hores, els minuts, els segons que la separen de la setmana 31. Truques a la cap i l'hi intentes explicar, però plores. No estiguis sol, parla amb algun amic. T'ho diu abans que pengis. La Clàudia, has de pensar què fas amb la Clàudia. Què li expliques i què li amagues. Truques a la Núria, una bona amiga. Portàveu els nens a la mateixa guarderia, us coneixeu des d'aleshores. L'hi expliques. L'adverteixes que potser hauràs de recórrer a ella per anar a buscar la Clàudia a l'escola a la tarda. Penges. Caminant per la vorera has quedat a mig camí entre la Maternitat i la

Dexeus. Veus l'edifici novíssim de la Dexeus, que encara ho és més en contrast amb la Maternitat. Penses en la teva amiga, que deu ser allà a dins embadalida mirant el seu fill, en Max. Contrast. L'edifici nou i el vell. La felicitat i la tragèdia separades per un grapat de metres. Vas dir a la Valèria i el Carlos que els aniríeu a veure quan nasqués el Max, ara no saps si tindràs força per fer-ho.

Setmana 24

Sona el mòbil. La teva mare. No pot articular cap paraula. Plora. Et demana com esteu. Hi ha alguna cosa en el seu to de veu que no t'agrada. Com si el fet de preguntar-te per la teva situació fos protocol·lari quan la situació no ho és. Li preguntes què passa. El tiet, diu. Després plora i entremig dels plors atrapes unes quantes paraules, càncer, li queden pocs dies. No ho suportaré, diu. Hi ha dies que la vida se't gira en contra. Divendres, 24 de febrer del 2012. Aquest dia. El món està desapareixent al teu voltant. S'esmicola. Tot deixa de tenir sentit. Ja no trepitges el terra, camines i ho fas per inèrcia. La primera imatge que et ve al cap és la del teu tiet rient dins d'un cotxe durant aquell viatge que vau fer a través d'Europa quan tu només tenies catorze anys. No recordes per què rèieu però ara, precisament ara, el recordes així, rient. Què vol dir dies? Ell ho sap? Preguntes que no troben resposta, però intueixes que seran pocs i que ell no ho sap. Per què amaguem la mort a la gent que s'està morint? Se'n tornen a Girona, si tot va bé encara podrà estar uns dies a casa. Penjo. Miro el vell edifici de l'hospital de la Maternitat, parets que havien sigut grogues i que ara són marrons, la teulada farcida de teules ver-

melles i a sobre i per tot arreu un munt de tubs metàl·lics i màquines de refrigeració encastats. Un bonic edifici que s'ha adaptat malament als nous temps, a les noves necessitats de la medicina. El vigilant que és al costat de la barreira d'accés a l'aparcament et saluda, és la primera vegada de moltes, però tu encara no ho saps. L'has saludat com saludaries el porter d'un edifici on no tornaràs. Inicies el que serà una rutina. Puges la rampa d'accés a l'hospital. La porta giratòria. La recepció. La zona central sota la cúpula de l'edifici on hi ha la sala d'espera. L'ascensor a mà esquerra. Pitjar el 2. L'habitació 40. El llit B.

Quan entres et topes de cara amb un noi jove, molt més que tu. Es presenta. Saúl. És el company de la noia del costat de la Marta. Bajo al bar —diu—, nos iremos viendo. La Marta està desperta. Porta les corretges. Me les aniran fent dos cops al dia, et diu. Se sent el batec del cor del Roger, omple tota l'habitació. De sobte notes que no respires, que estàs massa concentrat en el seu batec per pensar que tu també has de respirar. La cortina està passada. Encara no has vist la companya del Saúl. La Marta parla fluix. Diu que la noia del costat també ha entrat a l'hospital aquesta matinalada. Està com jo, diu. Què vol dir que està com tu? Com jo. 24 setmanes, bossa trencada... però a més té un mioma que la fa sagnar. Perd sang, contínuament. Diu que em va sentir arribar, va sentir les infermeres com recitaven la meva situació i va veure que em passava el mateix que a ella. Són molt joves, em diu. Ho diu amb condescendència.

Hi ha coses que uneixen persones ben diferents. La por compartida n'és una. T'estires a la butaca i dorms. Cansament pur. Físic, mental. Et desperta algú que porta una safata de plàstic. Mentre prepares la taula a la Marta, la

poses al corrent del que li passa al teu tiet. T'escolta com si no volgués escoltar el que li expliques. Quant dolor pot assumir una sola persona alhora? Creus que ella no pot assumir-ne més. No fa preguntes, com si no en volgués saber els detalls. Assumeixes que no et podrà fer costat, que la mort del tiet l'hauràs de passar sol, i ho trobes raonable.

Setmana 24

Hi ha un munt de gent a la sortida de l'escola. Has arribat just expressament. Amb la Núria heu quedat que proposarà a la Clàudia d'anar a dormir a casa seva. Saps que acceptarà encantada i que això et donarà marge per gestionar la situació i no haver-t'hi d'enfrontar. Ni tan sols et pregunta per la mare. Esclata d'alegria quan li dius que si vol pot anar a dormir a casa del seu amic. Un dia especial per a ella. Paradoxa. Li prepares la bossa i la baixes. Abans que enfili carrer amunt saltant i jugant amb el seu amic, l'abrades. No és una abraçada rutinària, no per a tu. Sents por. L'abrades amb l'estranya sensació que en realitat el que busques és una mena de protecció en els seus braços. Penses que és una sensació poc madura, però és el que sents.